

ΔΙΝΟΡΑ

Καί ἦτον ὅλος υπερήφανος, ὅλος περιχαρής, ἐπαναθλίπων ἐκεῖνα. "Ἐπειτα ἐδοκίμασε ἀποτόμως μαύρην θλίψιν, καὶ ἔλυ- πῆθη διότι τὰ ἐξήγησε, τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα βιβλία. Τὰ ἐπα- νεύρισκεν, ἀλλὰ μετὰ πικρίας, τὰ ἐπανεύρισκε λερωμένα ὑπὸ τῶν βαναύσων, ἡλιθίων, καὶ κυνικῶν σημειώσεων χειρῶν εἰ- θισμένων εἰς φρικώδεις κλοπὰς, χειρῶν μὲ ἀκαθάρτους ὄνυ- χας, μὲ χονδρούς ἀντίχειρας μολυνθέντας εἰς τὸ αἷμα! Κα- θίστατο κατακόκκινος ἢ κἀτωχρος, ὅτε συνήντα εἰδεχθῶς καπνισμένας ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν ἐκείνων τοῦ ἐγχειριδίου τὰς ποιητικὰς περιγραφὰς δι' ὧν ἀφελῶς ἐποίκιλλε τὰς μεξικανι- κὰς διηγήσεις του, τὰ ἐρωτικά του μυθιστορήματα τῶν ὠ- ραίων βρασιλιανῶν νυκτῶν. Τὰ σαρκαστικά ἐπιφωνήματα προσέπιπτον ὡς ὕβρεις ἐπὶ τῶν ὠρῶν ἡρωίδων «μὲ τὰ βε- λουδένια μάτια» τοῦ Εὐγενίου Φερῶ. Τοὺς ἡρωϊσμοὺς τῶν ἐ- ραστῶν, τὰς νεανικὰς ἀφοσιώσεις, οἱ κριτικοὶ τῶν φυλακῶν τὰς ἐστιγμάτιζον δι' αἰσχροτήτων σκεπτικισμοῦ καὶ πορώ- σεως· καὶ ὁ ἀγαθὸς μυθιστοριογράφος συνήντα ἐνόητε σχόλια κωμικά, ἀνορθογράφους κρίσεις ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῶν βι- βλίων του, καὶ ἠγνανάκτει.

— Μὴ ἡ πραγματικότης ὑπερέβαινε κατὰ τὴν φρικαλεό- τητα τὰς μυθοπλαστίας μας; ἔλεγε τότε κατ' ἰδίαν ὁ πτω- χὸς Φερῶ, σκεπτόμενος ὅτι μετ' αὐτὰ, τίς οἶδεν; εἶχεν ἀδι- κον ἴσως ἄλλοτε, ἰσχυρισθεὶς ὅτι «ὁ Βαλζάκ ἦτο ἀπογοητευ- μένος ἀπὸ τὴν ζωὴν.»

Ἡ Ζωή; Ὁ ἰδεολόγος ἦτο σχεδὸν ἠναγκασμένος νὰ τὸ ἀνγνῶρῃς ἤδη, ὅτι ἡ ἀπαισιοδοξία τοῦ Βαλζάκ δὲν ἦτον ἴσως ἐντελὴς ἄδικος. Ἄ! τοὺς ἐγνώριζεν ὁ Βαλζάκ τοὺς αἰσχροκερδεῖς αὐτοὺς, καὶ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ παμπόνηρος ὅστις ἤθελεν ἀφίσει νὰ τὸν παιξῇ καὶ νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὰς φυλακὰς ἑνας γελοῖος ἀγύρτης, καθὼς ὁ Βιρινιὸν ἐκεῖνος!

— Ἐάν ποτε μὲ βγάλουν ἀπ' ἐδῶ μέσα, καὶ θὰ μὲ βγά- λουν, ἔλεγεν ὁ κατάδικος, θὰ ἰδοῦν! θὰ ἰδοῦν!

Ἡ Δινόρα συνετῆρει ἐν αὐτῷ τὴν πεποίθησιν ταύτην, καὶ ἡ ἰδία συνησθάνετο ἑαυτὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος τεθαρρυσμένη καὶ ἐγκαρδιωμένη παρὰ τοῦ πρίγγιπος Ρενέ. Ἐκράτει τὸν λόγον τοῦ ὁ Σαντεναί· εἶχεν ἰδεῖ δικαστὰς, συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ Φερῶ, λέγων—ὅπερ ἦτο ἀληθές:—Τὸν ἐξελάβετε διὰ κακὸν ἄνθρωπον, καὶ εἶνε εἰς ἀνόητος». Καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸ σπῆτι τῆς Δινόρας, διὰ νὰ τῆς εἴπῃ φιλικώτατα:

— Καλὰ πηγαίνει ἡ ὑπόθεσις, θὰ τὸν σώσωμεν».

Ἡ νέα κόρη ἐδοκίμαζε διὰ τὸν πρίγγιπα αἶσθημα εὐγνω- μοσύνης ἀφάρτου, ἥτις ἐδιπλασίαζεν ἤδη τὸν ἔρωτα, ὅστις τὴν εἶχε κυριεύσει ἀπὸ τῶν πρώτων συναντήσεων. Ὁ πρίγ- γιψ εἶχε πλέον ἀριθλήως καταστῇ δι' ἐκείνην τὸ ἰδεώδες τῆς προστασίας καὶ τῆς σωτηρίας. Τῷ ὠμολόγει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν βαθύτερον, πρωτότυπον στοργὴν, συνισταμένην ἐξ ὅ- λων τῶν ἐλπίδων, ὑπὸ φλογερὰς πίστεως, ὑπὸ ἀπεριόριστου πεποιθήσεως. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀδελφικῶς μετ' αὐτῆς συν- ειργάζετο ἐκεῖνος εἰς τὸ προσφιλεῖς ἔργον τῆς λυτρώσεως.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ μονώσει εἰς τὴν ὁποίαν αὐ- τη εὗρίσκετο, ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῆς ἐκμυστηρεύσεως ἥτις ἐπλή- ρου τὴν καρδίαν τῆς, κατήντησε νὰ συνενώσῃ τύσον ἐνδομύ- χως πρὸς τὴν ζωὴν τῆς τὸν Ρενέ Δὲ Σαντεναί, ὥστε ἐσκέ-

πτετο εἰς ἐκεῖνον ὡς τὸν προσφιλέστερον πάντων μετὰ τὸν πατέρα τῆς. «Ὁ ἀδελφός μου Ρενέ» ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, μει- διῶσα. Ἐκεῖνος δὲν τῇ ὠμίλει ποσῶς περὶ ἔρωτος, καὶ ἐν τοσοῦτῳ ὑπὸ τὴν προστατίδα ἐκείνην στοργὴν ἐνυπῆρχον ἐμ- παθεῖς ὑπαινιγμοί, καὶ ὁ πρεσβύτερος οὗτος ἀδελφὸς ἔτεινε σοφῶς τὰς παγίδας του.

Ἄλλως τε δὲν ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ, καθὼς ἔλεγεν. Αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τὴν Δινόραν, αἱ συνδιαλέξεις του εἰς τὸ μικρὸν διαχώρισμα τῆς οἰκίας, περίπατοι ὑπὸ τὴν δενδρο- στοιχίαν τῆς πλατείας, μέσῳ τῶν κραυγῶν τῶν παιδίων καὶ τῶν πασχालῶν τὰς ὁποίας ἐδρεπον ὁμοῦ, τῷ παρείχον προ- σφιλῇ ἀπασχόλησιν.

Ἦτο νέον, ἦτο ἀπροσδόκητον, πρωτοφανές, ὁμοιάζε τό- σον ὀλίγον πρὸς τὰς αἰθούσας τῶν χορῶν, τὰ παρασκήνια τῶν μικρῶν θεάτρων, καὶ τὰ συνήθη γυναικεῖα καλλωπιστή- ρια! Ὁ Παρισινὸς οὗτος παρίστα, ἐν τῷ μεταξύ, εἰς εἰδύλ- λιον. Ἐνοικοκύρευε τοὺς ἔρωτάς του μειδιῶν, εὗρισκων πολὺ γελοῖαν τὴν εὐαισθησίαν, κολακευόμενος ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὅπερ ἐμάντευεν ἐνυπάρχον παρὰ τῇ Δινόρᾳ, ἥτις παρείχεν εἰς αὐτὸ συναίσθησιν ἔρωτος ὅλως ἰδιαιτέρας, ἐκεῖνου τὸ ὁ- ποῖον δίδει ἡ στοργὴ τῆς μνηστῆς, τῆς ἀγνοούσης καὶ ἀγα- πώσης ὑπάρξεως, τοῦ ἐκλεκτοῦ πλάσματος τὸ ὁποῖον ἔσται γυνή, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι γυνή, ἀλλὰ κόρη.

Ἦτο τοῦτο διὰ τὸν κεκορησμένον πρίγγιπα καὶ γινώσκον- τα ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἀδιάκοπος καὶ συνήθης ὑποτροπὴ, θέλ- γητρον πάντῃ νέον ἀναρριπίζον τὴν περιεργίαν του, καὶ ἐν τοσοῦτῳ παρέχον εἰς αὐτὸν τὴν χαρὰν νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ δισταγμῷ τούτῳ τῆς ἰδιοτροπίας, εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐρω- τικῆς θεραπείας ὅπερ τὸν ἐξέπληττε καὶ τοῦ ἥρσκει.

Συχνὰ ἐσκέπτετο τὴν Δινόραν, συνήθως ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκείνη ἐκ τῶν φυλακῶν. Ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ χαμάμ ἢ ἀπὸ τὴν αἰθούσαν τῆς ὀπασκίας καὶ ἐδίδεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας κόρης. Ὅταν ἦσαν μόνοι, ἐκείνη καὶ ἐκεῖνος, τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ὠμίλουν περὶ τοῦ Φερῶ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐμιλίας ἐκούραζε τὸν Ρενέ, ἀλλὰ παρετῆρει τὰ ὠραῖα μαῦρα μάτια τῆς Δινόρας, τὴν ρινὰ τῆς, εὐθείαν, τῆς ὁποίας οἱ λεπτοὶ μυκτῆρες ὀργί- λως ἐπάλλοντο, τὰ χεῖλη τὰ φρίσσοντα ὑπὸ ἀγανακτήσεως καὶ δυνάμενα νὰ ὠχρίάσωσιν ὑπὸ ἡδυπαθείας· ἐλάβανεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὰ καταφλογισμένα χέρια τῆς πτωχῆς παιδίσκης καὶ ἀπέμενε μαγευμένος, κατατεθλασμένος ἐκ τῆς ἀγρίας ἐκείνης, ἄνευ πούδρας καὶ κοκκεταρίας, καλλωνῆς, τρισευδαίμων, ὅτε ἤκουε τὴν Δινόραν νὰ τῷ λέγῃ, ἀπομάσ- σουσα τὰ δάκρυά τῆς, καὶ προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ:

— Ἀλλὰ σὰς ἐνοχλῶ μὲ τὸν πτωχὸν πατέρα μου. Ἄς μὴ μιλήσουμε πλέον δι' αὐτόν, Ἄς ἐμιλήσωμεν γιὰ σὰς. Τί ἐκάματε σήμερον;

— Τί ἔκαμα; τίποτε. Δύο τουαλέτταις. Ἐνα γύρον εἰς τὸ δάσος. Ἐπισκέψεις. Συζήτησις μὲ τὸν ράπτῃν του. Ἐπρε- πε νὰ κάμῃ μίαν ἀκόμη ἢ καὶ περισσότερας κουμπότρυπαις εἰς τὸ γελέκι του, φυσικά. Κουθέντα μὲ τὴν μητέρα του, πάν- τοτε ὑποφέρουσιν ἀπὸ τὴν ἡμικρανίαν καὶ ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς πολτρώνας τῆς ἐντὸς τοῦ ἱαπωνικοῦ καλλωπιστηρίου τῆς. Ἐνα γύρον εἰς τὸν περίπατον. Ἀλλαγὴ τοῦ ἀμαξηλάτου. Πρόσληψις ἐτέρου, ἀγγλου. Σῦρε κι' ἔλα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τίπο- τε ἀπολύτως, τίποτε.

Καὶ ἔλεγε θέλων νὰ ἐπιδεικνύῃ πνεῦμα: